

Daha Asansörü Bulamamıştım

— çitlembik · 28 Nisan 2026

Daha Asansörü Bulamamıştım

28 Nisan 2026

Bugün hastanedeydim.

Koridorlar uzundu. İnsan sadece yürümüyor orada; düşünceleri de yanında sürükleniyor. Eşimi renkli film çekimi için emin ellere bıraktım ama insanın içi öyle kolay teslim olmuyor. Kapılar kapanınca, akıl kendi hikâyelerini yazmaya başlıyor.

Komşumun odasına gidecektim. Ameliyata gireceği için uğramak istedim. Aynı günün içine sığan endişeler... İnsanın göğsünde küçük küçük ağırlıklar yapıyor.

Bana verilen asansör numarasını arıyordum. Katlar, tabelalar, yönler... Hepsi biraz birbirine benziyordu. Tam o sırada bir ses.

Başımı çevirdim.

Musiki Derneğinden tanıdığım Öznur. O tanıdık, sıcak ses. Işıldayan kara gözleriyle bakınca, içimde bir

şey yer değiştirdi. Sanki hastanenin duvarlarına kısa bir mola verildi.

Sözleřtik; bir çay içeceęiz.

O an, içim biraz ısındı.

Sonra asansörün önündeyim. Bir hanımefendiyle birlikte bekliyoruz. Kapı bir gürültüyle açılıyor. Kocaman, boş bir alan. Ama o bir türlü adım atmıyor. Bu arada birden insanlar çoğalıyor, herkes yetişme telaşında.

“Binsenize,” diyorum.

“Bineyim mi?” diye soruyor.

Ve ben, o anın içinden gelen bir cümleyle:

“Davetiye mi bekliyorsunuz?” diyorum.

Bir anlık sessizlik... sonra gülüş.

Hep birlikte biniyoruz. İçeriye sonradan giren bir kadın başını çevirip bana bakıyor, gülümsüyor. Ben de ona.

Sonradan öğreniyorum; o hanımefendinin asansör fobisi varmış. Mecbur kalmasa binmezmiş.

Demek ki o kapının eşiğinde duran sadece bir insan değilmiş; bir korkuymuş.

Ve belki de o gün, o korku bir gülüşle biraz hafiflemiş.

Şimdi düşününce...

Sanırım o küçük mizah, içimde biraz önce açılan o sıcak yerden çıktı.

Bir sesin, bir bakışın, bir çay sözünün bıraktığı yerden.

Aynı günün içinde hem korku vardı, hem gülüş.

İnsan bazen en ağır anında bile, bir başkasına hafiflik olabiliyormuş.

Ve ben...

daha asansörü bulamamışken, içimde bir pencere açılmış.

H. Çiğdem Deniz